

Mossèn Fuentes, *In memoriam*

Exstinctus amabitur idem
(Horaci, *Epist.* II, I, 14)

Davant la certesa de la mort de Mn. Fuentes el dia 20 del propassat mes d'octubre, a l'edat de 90 anys, sentim tristesa i sentim també una mena de solitud, perquè hem perdut una persona que, com a sacerdot, com a professor i com a amic de tots, havia estat sempre prop de nosaltres i havia estat molt present en la vida de la nostra ciutat.

El ressò de la seva veu ens arriba ara carregat de records d'una vida molt llarga, que li va donar temps per a adquirir una sòlida formació intel·lectual, per a conèixer i fer conèixer la saviesa clàssica, per a gaudir de la lectura i de la música –les seves grans passions–, per a fer molts amics, i, en fi, per a participar en moltes i diverses activitats, com les organitzades pel grup «Estudis Clàssics

Girona» o per la Comissió d'Art Sacre, de la qual formava part.

Mn. Manuel Fuentes i Geli va néixer a Navata el 12 d'agost de 1907. Tenia només set anys quan la seva família es va traslladar a Girona i és aquí on va cursar els seus estudis d'ensenyança primària als Germans de La Salle, i la carrera sacerdotal al Seminari Diocesà, tot assistint en qualitat d'oient a algunes assignatures de Batxillerat a l'Institut Vell, on va coincidir, entre d'altres, amb Jaume Vicens Vives, Santiago Sobrequés i Eduard Valentí, amb els quals l'uní sempre una gran amistat. Va ésser ordenat sacerdot quan tenia vint-i-dos anys; es va llicenciar després en Filologia Clàssica i això li va permetre d'exercir de professor durant vint-i-sis anys a l'Institut Vell i altres deu anys, fins que es va jubilar l'any 1977, al nou Institut de les Pedreres, que va rebre el nom de «Jaume Vicens Vives» i que fou el continuador del carrer de la Força. Ell era titular de l'assignatura de Llengua Grega, però, si calia, ensenyava també altres matèries.

Els qui vam tenir la sort de tenir-lo de professor, ara, més que mai, recordem el seu mestratge, que exercia amb provada vocació i amb un entusiasme especial, que, fent honor al seu ètim grec *enthousiasmós*, es manifestava en forma d'inspirada exaltació, acompanyada d'aquell potent to de veu que ens deixava embadalits i, a vegades, una mica atemorits. A vint-i-tres segles de distància, ens semblava veure en ell un Demòstenes de discurs fàcil i

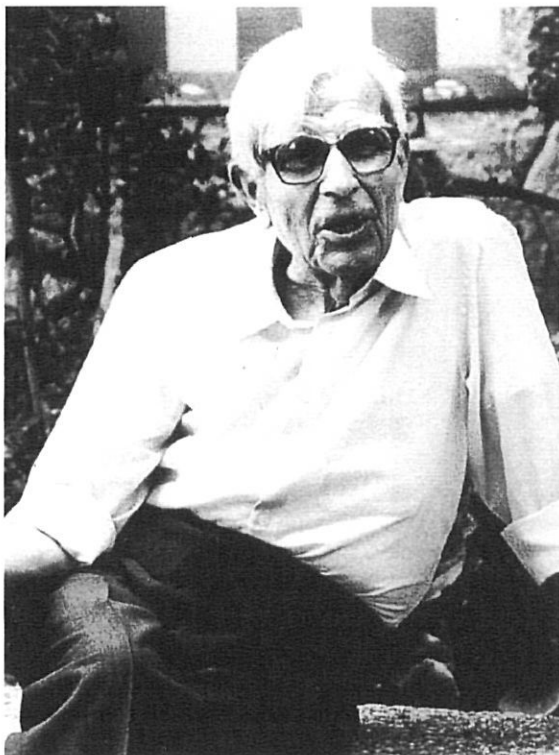
Manuel Fuentes i Geli
(Navata 1907-Girona 1997)

JOSEP M. OLIVERAS

expressiu, capaç de crear un efecte intencional, mitjançant preguntes, amb les quals volia despertar la curiositat o suscitar respostes i solucions adequades. Va ésser, cal dir-ho, un professor exigent, però amb una exigència plena d'humanitat, humanitat que va mantenir fins als darrers moments de la seva vida.

En el seu llarg *curriculum* no es pot deixar de banda l'exercici del seu ministeri sacerdotal com a capellà de la parròquia –la seva!– de Sant Feliu de Girona i els vint-i-quatre anys de capellà de la Clínica Muñoz, on deia que aprenia molt del tracte diari amb els malalts i on, en una estança de què disposava, rebia alumnes, exalumnes i amics, que li confiaven llurs inquietuds o llurs alegries o sol·licitaven el seu consell.

JOSEP M. OLIVERAS

JOSEP M. OLIVERAS

En els seus anys joves –i no tan joves!– no podia passar desapercebuda la seva figura esvelta i el seu pas airós, tot lluint una sotana de tall perfecte i a vegades un manteu que ell sabia agençar-se amb singular elegància.

Li havia agradat passejar pel barri vell i per altres indrets de la ciutat, on sabia que trobaria amics i coneguts, amb els quals podria parlar una estona o, si més no, saludar-los, amb aquella salutació que sempre acompanyava d'uns mots cordials i plens de simpatia, o d'un besamans solemne, si es tractava d'una dama.

Últimament, vençut per l'edat i per algunes dolences, això ja no ho podia fer, i és ben cert que ho enyorava. Amb tot, en alguna ocasió, i fins fa ben poc, animava encara amb la seva

presència les reunions d'exalumnes o de col·legues i amics i, així mateix, se sentia reconfortat si podia assistir –acompanyat, evidentment– a algun acte cultural i religiós o a algun esdeveniment ciutadà. No podia, aleshores, dissimular el seu goig i algunes llàgrimes d'emoció.

Jo l'anava a veure sovint a la Residència Sivilla. Ell agraïa la visita amb gestos i paraules vehements. En acomiadar-nos repetia sempre: «torna aviat!». La mort ha tallat la possibilitat d'aquest retorn. Ens resta ara el record d'un amic i d'una persona, que com diria Sant Pau, ha lliurat un bon combat, ha acomplert la seva cursa, ha conservat la fe.

DOLORS CONDOM